

nisteren i England har en ganske anden Magt end en Minister i noget andet constitutionelt Land, thi han er saa at sige den egentlige Regent, saalænge han er Førsteminister. Dette er hverken Tilfældet her eller i noget andet constitutionelt Land. Hvad Formen angaaer, er det ganske vist, at i England existere Medlemmer af Cabinettet slet ikke legaliter; ved en Fiction antages de ikke at existere som Ministre. Hvorledes skulde ellers en Minister kunne være Leder af Underhuset eller Overhuset? Og vilde det dog ikke være besynderligt at tænke sig hos os, at en Minister skulde kunne være Leder af Rigsdagen? Det forekommer mig altsaa, at Analogien fra England er yderst uheldig. Hvis man undersøger Sagens praktiske Side, stiller Sagen sig endnu mere uheldig. Jeg vil ikke tale om, at Ministrene have Andet at bestille under Sessionen end at sidde i Udvalg, jeg troer, at saalænge Sessionen varer, have de Tilstrækkeligt at tage vare, uden, at man skal behyrde dem med at tage Deel i Udvalg. Diemebedet med Udvalgene, at undersøge Sagerne grundig, har ingen Betydning for Ministrene, som iforveien tilstrækkelig have undersøgt Sagen. Og vilde man dog ikke finde det meget uheldigt, hvis man kunde tænke sig, at et Udvalg paa 3 eller 5 Medlemmer var sammensat af lutter Ministre; thi hvorledes skulde man saa saae Sagen undersøgt fra Rigsdagens Standpunkt? Det forekommer altsaa, at baade i constitutionel og i praktisk Henseende er dette Forslag i høi Grad uheldigt. Nu kan man sige: „Nu ja, men i et hvert Tilfælde er dog en saadan Bestemmelse som den af Udvalget foreslaaede ikke nødvendig, thi der er ingen Rimelighed for, at Landsthinget vil vælge en Minister ind i et Udvalg.“ Ganske vist er dette ogsaa min Mening. Jeg veed nok, at i den allerførste Session, da man endnu ikke var rigtig fortrolig med de parlamentariske Former, var der et af de meest fremragende Medlemmer i Folkethinget, som meente, at man kunde vælge en Minister til Medlem af et Udvalg, men det blev strax fra alle Sider erkjendt, at dette ikke var hensigtsmæssigt, og siden den Tid veed jeg intet Exempel paa, at man har gjort Forsøg paa at vælge en Minister til Medlem af et Udvalg. Jeg troer

derfor ikke, at der er nogen Grund til at gaae ind paa det Forslag, som af den ærede Ste Landssthingsmand for 2den Kreds (W. Christensen) er stillet til § 7, og Grunden til, at Udvalget har stillet sit Forslag til Slutningen af denne Paragraph, er blot den, at man ellers ved at stemme paa en Minister vilde kunne omgaae Bestemmelsen i Slutningen af § 37 i Forretningsordenen. Saalænge man har Bestemmelsen i § 37, bør man ikke opretholde en Mulighed for, at denne Bestemmelse kan omgaaes.

Med Hensyn til § 37 har den ærede Landssthingsmand (W. Christensen) foreslaaet, at den Præsus skulde gaae ud, at Formanden ikke deeltager i Afstemningen. Derimod har Udvalget i sin Betænkning anført det Fornødne, og jeg kan heller ikke troe, at den ærede Landssthingsmand skulde lægge sær Vægt paa at indbrømme Formanden en Ret til at stemme, selv udenfor Tilfælde af Stemmelighed; thi jeg veed ikke noget Sted, hvor det er Skik, at Formanden ellers tager Deel i Afstemningen. Men det vil let sees, at den Bestemmelse, som tidligere stod i Forretningsordenen, at Formanden skulde tage Deel i Afstemningen i Tilfælde af Stemmelighed, i Praxis er aldeles ørkesløs, da Erfaringen har vist i alle de Lande, hvis constitutionelle Historie jeg kjender Noget til, at Formanden har anseet det for en given Regel, at han var nødt til at stemme med Retterne. Hvis dette er Tilfælde, er Bestemmelsen om Formandens Stemmegivning altsaa fuldkommen ørkesløs, thi saa er enhver Voteringsgjenstand, der ikke faaer Majoritet for sig, derved bortfalden; det bethyder det Selvsamme som at sige, at i Tilfælde af Stemmelighed seire Retterne. Med Hensyn til det Tillæg, som den ærede Landssthingsmand har foreslaaet til § 40, skal jeg endnu høre et Par Ord. Jeg skal da først gjøre opmærksom paa, at den ærede Landssthingsmand hittede, at disse Ord „og Ansvar“ egentlig allerede laae i Ordet „Tilsyn“, saa at det altsaa deri allerede skulde være indbefattet, at Formanden skulde have Ansvaaret for Tidendens Redaction.

§ Grundlovens § 96 hedder det: „Communernes Ret til under Statens Tilsyn selvstændig at styre deres Anliggender vil blive ordnet